

Умнитѣ хора казватъ, че доброто и великото не умира, не се изгубва и не се забравя. Сжщото ще кажемъ и за помятъта на Българскитѣ равноапостолни братя, Кирилла и Методия.

Дълго време тѣхнитѣ священи имена сж били покрити съ гжста мъгла, дълто време гръцкитѣ нравоучители сж преспивали славянскитѣ умове и скривали отъ тѣхъ драгоцѣнноститѣ имъ. Нъ ето, слѣдъ хиляда години, помятъта на великото и славното се появява съ нова сила, съ новъ животъ! Ничтожната искра, която въ продължение на цѣли столѣтия, е тлѣла и търсила животворяща храна, е израсла за твърдѣ кратко врѣме и е станала цѣлъ вулканъ. Днесъ всичкитѣ славянски племена: западни и источни, южни и сѣверни, малки и голѣми, православни и католици, еднакво тържественно празнуватъ хилядогодишнината на равноапостолнитѣ братя! Особенно ний, Българитѣ, днесъ, като тържествуваме, напомнимъ си, че, освѣнъ гдѣто ний сме облагодѣтелствовани заедно съ другитѣ славянски племена, нъ сме биле честити отъ нашата срѣда да излѣзжтъ святитѣ велики мжжѣе.

Разбира се, че ако у насъ не би се явила своя книжевность, т. е. ако св. св. Кирилъ и Методий не би превели Священното писание на старобългарски языкъ, то християнското учение не щѣше да може да пустне таквизи дълбоки корени въ славянския животъ въобще и въ Българския частно, славянството и нашата народность не би могли да уцѣлѣятъ и бжджщето развитие на славянството и на българския народъ въ частность не щѣше да бжде обезпечено.